

Τὸ τερεβέλο σου τὸ χάνεις,
 ῥίγος, τρώμος παγερός,
 κι ἦλθε κι' ὁ Δασκαλογιάννης,
 κι ἔφρασε κι' ὁ Τσουδερέας.

Τοὺς Κρητικούς περιέρχος ὁ κόσμος τοὺς κутτοῦσαι,
 και κρίσεις ἔκαναν γι' αὐτοὺς σπουδαῖοι κριτικοί,
 και τρεῖς φορὰς ἀλλοίμοιο σ' ἔσποιο τοὺς ἄκαρτους,
 τὴν ἔπεραν ἀπὸ κοντὰ. Χαριῶδες μυστικοί.

Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε αἴφνης σὲ σταματοῦσαν,
 ἐδέσπο' ε καθ' ἄλα μεγάλος πανικός,
 και σ' τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως ῥωτοῦσαν:
 μὴν κάθε-ἔδω πέρα κανένας Κρητικός;

Κι εἶδα σὲ νέαν κίνησιν στρατεύματα και στόλους
 κι εἶδα τριγύρω μου πεζοὺς κι' ἄρπυγους περιπόλους,
 και μέσα σ' τὴν πρωτεύουσαν τοῦ νέου Βασιλείου
 ἦλθαν και τὰ τάγματα Χαλκίδος, και Ναυπλίου.

Θεοῦλη μου, τί σάλος!..
 Θεοῦλη μου, τί τρώμος!..
 ε' ἐπώπτευ' ἕνας κι' ἄλλος
 φρικώδης Ἀστνομος.

Και κατέλαβε φρενίτη τὴν Ἀνορθωσιν τοῦ κράτους,
 κι εἶδα τόσους φρενασμένους
 κι εἶδα ναύτας ὀπλισμένους
 μέσα σὲ Ἰμεναρχεῖον ἀγρυπνοῦσας ἀτμακάνους.

Και πυροβολαρχίαις καινοῦραις σ' τὸν Περκίαι
 με φρικαλέον κρότον ἐπήγαγαν ἀραῖα
 νὰ φαίνωνται πῶς εἶναι καμμιὰ σκαριαντρέα.

Χαλασμός ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, κι ἔλεγαν, βρε Φασουλή,
 πῶς κι' ὁ Τσινελλὴ μὲ τὸ Στόλο ἔβηγε νὰ περιπολῆ,
 κι ὅποιος ἐρχετ' ἐκ τῆς Κρήτης θὰ τὸν βομβαρδοῦλῃ.

Τοιγαροῦν και πυροδύστικας πηλαλοῦσαν με τρώμπαις,
 μα τὸ κρημα ποῦ δὲν εἶχαν και καμψὸ ἀεροπλάνα,
 γιὰ νὰ ριζοῦν ἀπὸ πάνω μουκαῖς γεμάταις μπόμπαις
 σ' τὸν Κρητῶν τὰς Συνελεύσεις ὅπως τοῦρανο τοῦ μάννα.

Δὲν με τρομάζουν πάταγοι, δὲν με τρομάζουν κρότοι,
 και σ' τῆθος ἀρεμάνιοι εἰς τὸ κενὸν προταῖνω,
 πλην ἔφαρα σ' τὴν Κέρκυρα στέλλουν τὸν Λαπαθιώτη,
 και τὸ Κουβέρνο φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ τὴν Τῆνο.

Φ.— Ποῖος αὐτός, ποὺ μὰς κутταῖς;
 Π.— Φασουλῆ μου, σιωπῆ.
 Φ.— Κύττα πῶς μὰς ἐξετάζει.
 Π.— Θέλει κατὶ νὰ μὰς πῆ.

Φ.— Θάναι κἀποὺς ἀπὸ τούτους, ποὺ τοὺς λένε μυστικούς.
 Π.— Συνομιτὰς μὰς νομίζει κι' ἄλλοῶντας Κρητικούς.
 Φ.— Τώρα ἀπέρχεται σ' ἐμένα
 και με πάει τρία κι' ἕνα.

Π.— Κύττα τοῦ... μὰς ἀπειλεῖ..
 σ' οὐρτοῦλῃ μου, Φασουλή,
 κι ἔλα τώρα ποὺρ ποὺρι
 νὰ τὸ κῶφωμε κομποπορι.

Τραγουδάκι τοῦ Λευτέρου, ποὺ πολλὰ τραγουδῆν ξέσκει.

Κάποιο Κρητικὸ φαρβάτο
 μὸυ γαλάσαν τὸ κρεβάτι,

και Προστάται Ἰακουμαῖνοι
 μετὸ ῥεζέζαν οἱ καβῆνοι.

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 πᾶνε συνομιτὰι ποῦρι,
 ποῦ μου ἴγνηκαν ταμποῦρι.

Στρώστε δάφναις γιὰ νὰ κάτσω
 δίχως νὰ ῥωτᾶτε γιάντα,
 Προσβευταί με πᾶνουν μπράτσο
 και μοῦ λένι: πηγμὴ νταγιάντα.

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 μοῦ γέλε Μυλλόρδων μούρη.

Τοὺς ἐπῆρα τὸν ἀέρα,
 ἔκανα κι' αὐτὰ κι' ἔκνενα,
 ἔστειλα και τὴν γολέσα,
 ἔδρακα και καραντίνα.

Γιάντα θέλουν νὰ τὸ μπλεξοῦν τῶν Ἀνορθωτῶν τὸ κῶμω
 και μ' Ἐυρώπη και Τουρκιά,
 κι ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὸ στόμα
 νὰ τοῦ πάρουν τὴν μπουκιά;

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 ἔγω ροζικὸ και γοῦρι.

Ἀνορθώσεις και μπουνάτσα..
 πῶσω σεῖς τὰ Κρητικὰτσα,
 πᾶν ἐκεῖνα τὰ Γκραδάτσα.

Πᾶν τὰ χρόνα τὰ παλῆα,
 τώρα κάνουν νουφίαις,
 κι ἔγω κάνω χειραφίαις
 μ' ἕνα κι' ἄλλον Βασιλῆα.

Κι ἔγω τώρα— ποῦρι ποῦρι—
 κάθε θρόνο γιὰ ταμποῦρι.

Τὰς πλεκτάνας ἔλλοῶντων μονοῦ θὰ διαλύσω,
 κι' ἂν ἀκόμη κι' ἄλλα κατὰ γίνουν μεγαλῆτεραι,
 δὲν σκοπεῖω τὴν Διπλῆ μου μήτη τότε νὰ τὴν κλείσω,
 μεθ' ὅθ' εἰ ναι και τοῦ χρόνου νὰ μιλῆ γιὰ πῆτεραι.

Ἵντας κατὶ γεγονότα
 μὰς ἐξάλλισαν μεγάλα,
 μα και πάλι σὸν και πρῶτα
 θὰ περοῦμε μέλι γάλα.

Ἵηον ἕνα γεγονός
 μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς,
 ποῦχε μείνει κεχρηγῶς
 Χηνιαδῆς και Πουλιῆς.

Ἄλλὰ τώρα— ποῦρι ποῦρι—
 τόκοφα κι' αὐτὸ πάγγορι.

Και κρημαδαῖς ποιηταῖς.

μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Μέγα Μπριστόλ, τῆς Ὀδησσοῦ ξενοδοχοῦν πρώτης,
 Ἑλλητικῶν, θαυμάσιον, καθ' ἄλα τελειότης,
 κι' ἰδιοκτητῆς ὁ γνωστός Σπορδῆλις ὁ Σταμάτης,
 ποῦπρεπε γιὰ τὴν γνώσιν τοῦ νὰ γίνῃ διπλωμάτης.

Πάντες, και πᾶσαι σπεύσατε πρὸς τὸ Δημοτικὸν
 νὰ δῆτε νέον θῖασον μελοδραματικόν.
 Και τρυπῶν, καθὼς ἔχετε, τὸν ἔσπερ προσφάτως
 ἐκεῖνος ὁ καλλισθητὸς και ρέκτης Κονταράτος.